

В ЗАТВОРА

ЖАЛНА ПЕСЕН

Три години, Алил ага,
съм затворен.
Ни майчица, ни бащица
ме спохождат.
Коса пуснах, Алил ага,
го земята.
Брага пуснах, Алил ага,
го коляно.
С косата си, Алил ага,
си постелям.
С брагата си, Алил ага,
се забивам.
Стани, сине, Алил ага,
да занесеш,
на сестра ми, Алил ага,
на Гюлпембе.
Да изпрати, Алил ага,
кавала ми.
Да изсвиря, Алил ага,
жална песен.

Назир Дервишева; Видин, 1953

ЗАТВОРНИКЪТ АСАН

Донеси ми, мале,
меден кавал,
да засвиря, мале,
жална песен.
да ме чуе, мале,
зин-пашата¹.
Донесли му, мале,
меден кавал,
да засвири, мале,
жална песен.
„Кой тъй свири, казва,
с този кавал?“
„Свири с него, бейо,
Асанчето.
Асанчето, бейо,
тъмничаря.“
„Дванайсет годин, пашам,
съм затворен.
Пог мен, вече пашам,
трева расте.
Перчемът ми, паша,
възглавница,
брагата ми, пашам,
покривчица.

Той го пусна, мале,
от затвора,
от зангана, мале,
султанския.
Завели го, мале,
при налбантин,
да му кастри, мале,
„конски нокти“.
Завели го, мале,
на бръснарин.
Да му кастри, мале,
гълга коса.
Да му бръсне, мале,
гълга брага.

Чауш Салиев Алиев Самоков, 1954

¹ Зин-паша /тур./ – паша гуляйджия, веселяк

ПОЗДРАВИ /СЕЛЯМ!/ Поздрави на мойта майка!

Дрехи, скъпоценни вещи –
всичко да даде – за проган.
„Ашим, скъпото ми чедо!“ –
да рече, с горещи сълзи,
за да ме спаси от ага.
Скъпоценните си вещи
няма да продам на халост.
„Ашим, чедото ми скъпо!“
няма да река, ни сълзи
ще пролея. Нека гние
в тъмните зангани!
Поздрав пращам на баща ми.
Кон, каруца, къща свигна
да даде на търг, без жалост.
„Чедото ми, моя Ашим!“ –
да рече, като родител
бих извикал: „Край – свободен!...“
Ни каруца, нито коня,
ни покъщината давам.
„Мило чедо, сине, Ашим!“ –
залудо не казвам и не
плача. Твърдоглавец!.. Нека
там главата ти остане!...
„Поздрав, годенице моя!
Дай ми всичките си гари –

своя знак на годеница.
„Мой любим, мой свиден, Ашим!“ –
ако изречеш, със сълзи –
ще изляза от затвора!“
„Давам всичките си гари –
моя знак на годеница.
„Мой любим, мой свиден ашим!“ –
казвам го и сълзи роня.
И живота си бих гала –
да излезеш от затвора!..

Ахмед Ромънеца; 30.10.1953, София

НЕ БОЙ СЕ, СЕЙО!

„Сън сънувах, Стано, жено моя:
На главицата ми – черна птица,
алени ботуши на краката...“
Не изрече думата си Сейо –
дворът се изпълни със сеймени,
все сеймени, все султански хора.
Хванали и вързали наш Сейо.
Опнали ръцете му назад –
цръкна цялата му гръд напред,
като гръд на едра гъска бяла.
„Сторил ли е нещо лошо Сейо?
Що вий искате от нас, бре, бейо?..“
„Четирийсет сребърни лъжици,
четирийсет със юзди катъри!“
Горкият, попадна сам в тъмница.
Вързан със четирисет синджира –
на четирисет железни кола.
„Чуй ме, Сейо, мъжо мой, не бой се,
докато е жива твойта Стана!“
Циганката влязла при златаря,
да поръча сребърни лъжици.
на пазара се отби да купи
бройките катъри, но с юзди.
Стори и се някак твърде срамно,
че катърите се движат празни.
Спира тя – чаршията попътна –
натоварва ги с червено сукно.
И така потегля към зангана.
„Не коси се, мъжо Сейо, угвам!
Докато е жива твойта Стана...
Волската ни кожа със пендари
се стопи готук наполовина,
ала биволската непокътната е още!“

Таир Алче Пантантури; София, 1953

¹ Сеймени /тур./ – Войници за полицейска служба